

ster i den Opfattelse, som han for et Øjeblik gjorde gældende, at man her i alt for høj Grad ser paa Bøllerne og paa, hvorledes de skulle omgaaes, mere end man ser paa den sagesløse Mand og Kvinde, der bliver udsat for raa Voldshandlinger af en eller anden Bølle.

Det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) tog jo meget heftigt paa Veje den første Dag, vi behandlede denne Søg. Det ærede Medlem gik saa vidt, at han truede os med Vælgerne. Jeg vil sige til det ærede Medlem: enhver kan jo have nok i sin egen Valgkreds at gøre; saa det er ikke værd, man truer hinanden med Vælgerens Uvillie. Jeg vil dog sige, at jeg frygter ikke noget i saa Henseende. Det ærede Medlem har neppe tilstrækkelig Kendskab til, hvorledes Stemningen er ude mellem Landboerne. Her kender jeg sikkert Stemningen fuldt saa godt som han. Jeg har endnu ikke talt med ret mange, hverken Husmænd eller Gaardmænd, om den Ting, uden at de have sagt: Ja, vi kunne heller ikke se rettere; der er ikke anden Udvej til at holde Bøllebevægelsen inden for rimelige Grænser, end at man i Lovgivningen indfører Legemsstraf for en saadan voldelig Afdærf.

For Resten er det mærkeligt at sammenligne de Foredrag, det ærede Medlem for Kalundborg har holdt baade i Dag og forleden Dag med det Standpunkt, han indtog for 3—4 Maaneder siden, da vi forhandlede Ministerens Forslag om denne Sag; thi da udtalte det ærede Medlem følgende: „Spørgsmaalet er det rent praktiske, om man tror, at de legemlige Straffe ville virke afskrækkende, saa at de fremkalde en væsentlig Formindskelse af Forbrydelsernes Antal.“ Og det ærede Medlem fortsatte: „Ganske bestride det, tør jeg ikke, og vil jeg ikke, og jeg er glad ved, at der gøres Forsøg paa at modvirke dette Samfundsonde“. Det er mærkeligt, hvad der er foregaaet med det ærede Medlem i de 4 Maaneder, siden han nu kan tage saadan paa Veje og true os med Vælgerne, hvis vi gøre dette Forsøg. Andet er det jo ikke; denne Lov er jo ikke bestemt til at være varig, medmindre Rigsdagen sanktionerer den paa ny. Forslaget gaar jo ud paa, at Loven kun skal gælde for et Tidsrum af 6 Aar; det er altsaa en Prøve, et Forsøg, man gør paa, om man ad den Vej kan tilvejebringe bedre Tilstande end de hidtil værende.

Saa har man fra anden Side —, og det er jo særlig min ærede Ven fra Æbeltoft — ment, at hvis vi indførte en saa-

dan Straf, vilde vi blive ilde sete i Europas Øjne. Det tror jeg ikke. Jeg ved ikke, om noget Medlem her tør paastaa, at de praktiske Englændere blev ansete for at være ukultiverede Mennesker, fordi de i sin Tid, da det gjaldt om at tæmme Garotterne, holde de saakaldte Kvælere nede, indførte korporlig Revselse som Straf i saadanne Tilfælde. Jeg har tværtimod af forskellige Mennesker — ganske vist kun i vort eget lille Folk — hørt Udtalelser, der gik i den Retning: Ja, der kan man se, Englænderne ere ikke et doktrinært Folk, det er ikke et Folk, der holder sig til visse Doktriner og visse Teorier, men Englænderne ere praktiske Mennesker, der gribe til praktiske Foranstaltninger, som de finde formaalstjenlige for at naa det Maal, der ønskes opnaaet.

For øvrigt vil jeg udtale min Forundring over, at man hidtil har haft Legemsstraf for Børn og unge Mennesker, uden at der har rejst sig stærke Indvendinger derimod. Ja, hvad værre er, vi have en Skolelov, der har eksisteret saa længe, vi have haft en fri Forfatning, og som giver enhver Lærer og Lærerinde ved vore offentlige Skoler Ret til at tildele vore Smaa børn Legemsstraf ved Ris, Spanskrør eller med et Stykke Reb uden Knuder, en Tamp. Vore Smaa børn, som vi sende i den offentlige Skole, kunne være udsatte for, at en Lærer, maaske ret vilkaarlig undertiden, for en mindre Forseelse kan tildele dem Legemsstraf for Bagateller af Forseelser, som der der kan være Tale om. En saadan Lovgivning have de Herrer hidtil ikke rørt ved; den have de ikke anset for at være af den Betydning, at vor Anseelse vilde svækkes i Europas Øjne. Men kan det gaa an, at man overlader til enhver Lærer og Lærerinde rent disciplinært at anvende Prygl paa Smaa børn, saa er det en mærkelig blødsøden Betragtning, at man ikke skulde have Ret til fra Samfundets Side at anvende Tugt og Prygl over for Bøllerne, over for Mennesker i en voksende Alder, der ikke een, men gentagne Gange bevidst og med Forsæt overfalde sagesløs Mand og Kvinde og tildele dem Overlast paa en saadan Maade, at det kan faa farlige Følger for hele deres Fremtid.

Jeg mener derfor ikke, der er noget i Vejen for at tiltræde det her foreliggende Forslag, og jeg vil sige, at hvis jeg skulde være saa uheldig paa min Vej at blive Vidne til, at en Bandit overfaldt værgeløs Mand eller Kvinde, vilde jeg for mit Vedkommende sige, og jeg tror ikke, at der her er et Medlem, der ikke føler